

Sygn. akt XI W 6836/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Piotr Brzeziński, Aleksandra Szustakiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 10 marca 2015 roku, 28 maja 2015 roku w W.

sprawy przeciwko **A. K.**

synowi T. i F. z domu W.

urodzonemu (...) w W.

obwinionemu o to, że:

w dniu 17 czerwca 2014 roku około godz. 13:00 w W. na Rondzie (...) AK R. naruszył zasady przewidziane w art. 22 ust. 1 i 4 P., w ten sposób, że kierując samochodem marki B., nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu i nie ustąpił pierwszeństwa samochodowi marki O., nr rej. (...), jadącemu po pasie ruchu, na który zamierzał wjechać, w wyniku czego doprowadził do zderzenia z nim, powodując jego uszkodzenia, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 22 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 20.06.1997 roku Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137, zm: Dz. U z 2011 r. nr 30, poz. 151; Dz. U z 2011 r. Nr 222, poz. 1321; Dz. U. z 2012 r. poz. 951),

I. obwinionego A. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, który to czyn kwalifikuje z art. 86 § 1 kw i za czyn ten na podstawie art. 86 § 1 kw skazuje go, zaś na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) zł;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę (...),12 (tyśiąc czterysta siedemdziesiąt osiem 12/100) zł tytułem wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) zł tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 6836/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 czerwca 2014 r. w W. około godziny 13:00 A. K. poruszał się swoim samochodem marki B. o nr. rej. (...) Aleją (...) II od strony centrum W.. W tym samym czasie M. Z. jechał samochodem marki O. (...) o nr. rej. (...). Pasażerką tego ostatniego pojazdu była E. Ł..

A. K. zamierzał przejechać przez Rondo (...) AK (...) na wprost - w kierunku Ż.. Natomiast M. Z. zamierzał zjechać z R. skręcając w lewo, w ulicę (...).

Aleja (...) II w tym miejscu składa się z trzech pasów ruchu. Przed rondem (...) AK (...) na lewym i prawym poboczu jezdni Alei (...) II ustawione są pionowe znaki drogowe F-10 „kierunki na pasach ruchu”, które zastosowano w celu wskazania na wjeździe do tego ronda obowiązujących kierunków jazdy przez rondo z określonych pasów ruchu. Ze znaku F-10 wynikało, że kierujący jadący prawym skrajnym pasem ruchu byli obowiązani do skręcenia w prawo w ulicę (...), kierujący jadący środkowym pasem ruchu byli obowiązani do skręcenia w prawo w ulicę (...) lub mogli przejechać na wprost Aleją (...) II, natomiast kierujący, poruszający się lewym pasem ruchu, byli obowiązani do przejechania na wprost w kierunku Ż. albo mogli skręcić w lewo w ulicę (...).

A. K., zbliżając się do R. zajmował lewy skrajny pas ruchu. Tuż przed zjazdem na Ż. znajdował się na środkowym pasie ruchu. W trakcie zjeżdżania z ronda kierujący B. obwiniony nie zachował należytej ostrożności i nie upewnił się, czy może bezpiecznie zmienić pas ruchu i opuścić rondo. W wyniku podjętego manewru zmiany pasa ruchu obwiniony, nie ustępując pierwszeństwa pojazdowi znajdującemu się na pasie, na który chciał wjechać (samochodowi marki O. o nr. rej. (...)), najechał prawym bokiem prowadzonego samochodu na lewą boczną część zderzaka przedniego i lewe przednie drzwi samochodu marki O., którym kierował M. Z..

Zachowaniem swoim obwiniony A. K. spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

W czasie zdarzenia panowały dobre warunki drogowe. Na skrzyżowaniu ruchem kierowała sprawnie funkcjonująca sygnalizacja świetlna.

Kierujący samochodami: B. – A. K. i O. (...) - M. Z. w chwili zdarzenia nie znajdowali się pod wpływem alkoholu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

1. wyjaśnienia obwinionego A. K.: k. 19-20, 108,
2. zeznania świadka M. Z.: k. 23, 109,
3. zeznania świadka E. Ł.: k. 26v, 109,
4. opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych: k. 117-135,
5. notatkę urzędową: k. 1-2,
6. ***szkic miejsca wypadku: k. 3,***
7. protokoły oględzin: k. 4, 5,
8. protokół badania stanu trzeźwości: k. 6, 7,
9. ***plan z (...): 74-79.***

Obwiniony A. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że jechał samochodem marki B. ze strony Centrum w kierunku Ż.. Przejeżdżając przez rondo (...), zgodnie ze znakami zajął lewy skrajny pas ruchu. W trakcie opuszczania skrzyżowania drogę zjechał mu kierujący pojazdem marki O., którego wcześniej nie widział. W wyniku tego najechał prawym bokiem na lewy przedni zderzak i drzwi O.. Dodał, że w jego ocenie kierujący O. naruszył zasady ruchu drogowego, ponieważ nie zastosował się do znaku F-10 ,jadąc na rondzie środkowym pasem ruchu z zamiarem skrętu w lewo.

Sąd zważył, co następuje:

Odnosnie poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych

Wyjaśnienia obwinionego co do zasady są wiarygodne, ponieważ są jasne, spójne, logiczne oraz znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym sprawy. Jedynie ocena obwinionego - twierdzenie, że bezpośrednią przyczyną wypadku było zachowanie pokrzywdzonego nie zasługuje na uwzględnienie. Zdaniem Sądu – co wynika także z opinii biegłego - taktyka i technika jazdy obwinionego kierującego samochodem B. były nieprawidłowe. Obwiniony podczas zmiany pasa ruchu nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa kierującemu samochodem marki O.. Wprawdzie pokrzywdzony nie poruszał się zgodnie ze znakami F-10, ale gdyby obwiniony zachował szczególną ostrożność, ograniczone zaufanie do innych uczestników ruchu drogowego i ustąpił pierwszeństwa pokrzywdzonemu, do spowodowania zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym by nie doszło. Sąd w sprawie niniejszej oceniał pod kątem odpowiedzialności za wykroczenie tylko zachowanie obwinionego (w granicach zarzutu wniosku o ukaranie wniesionego przez oskarżyciela publicznego). Niewątpliwie obwiniony swoim zachowaniem spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

W ocenie Sądu wiarygodne co do okoliczności faktycznych są również zeznania świadka M. Z., który szczegółowo opisał przebieg zdarzenia. Jego zeznania są jasne, logiczne, nie zawierają sprzeczności.

Zeznania świadka E. Ł. są logiczne, spójne, zgodne z doświadczeniem życiowym. Korespondują co do istotnych z punktu widzenia odpowiedzialności za wykroczenie okoliczności faktycznych z wyjaśnieniami obwinionego i zeznaniami świadka M. Z.. Sąd z tych względów uznaje je za wiarygodne.

Sąd podzielił wnioski zawarte w opinii biegłego A. A.. Opinia ta została wydana na podstawie materiałów znajdujących się w aktach sprawy, w szczególności protokołów oględzin samochodów oraz zeznań świadków i wyjaśnień obwinionego. Została ona sporządzona przez biegłego z listy biegłych Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie, osobę kompetentną, posiadającą specjalistyczną wiedzę. Biegły jest nadto osobą obcą dla stron postępowania, niezainteresowaną kwestią rozstrzygnięcia sprawy. W ocenie Sądu opinia biegłego jest rzeczowa, jasna, pełna i precyzyjna. Pozbawiona jest wewnętrznych sprzeczności, a płynące z niej wnioski są logiczne i spójne. Podkreślić jeszcze raz należy, że wnioski opinii biegłego wskazują, iż taktyka i technika jazdy zarówno kierującego B. jak i kierującego O. nie były prawidłowe. Gdyby obwiniony zachował szczególną ostrożność, ograniczone zaufanie do innych uczestników ruchu drogowego i ustąpił pierwszeństwa pojazdowi znajdującemu się na prawym pasie ruchu, pomimo że kierujący O. nie zastosował się do obowiązującej go organizacji ruchu, to uniknąłby nastąpienia kolizji – nie spowodowałby tym samym zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności protokoły i dokumenty zgromadzone w aktach sprawy - nie zachodzą bowiem żadne okoliczności mogące podważyć ich wiarygodność, a podczas rozprawy żadna ze stron ich nie zakwestionowała.

Odnosnie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego obwinionemu.

Czyn przypisany obwinionemu wyczerpał dyspozycję art. 86 § 1 kw - zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie z art. 86 § 1 kw jest, aby uczestnik ruchu nie zachował należytej ostrożności i tym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Dla bytu wykroczenia z art. 86 § 1 kw - ze względu na skutek - znaczenie ma tylko takie zachowanie, które może zagrozić bezpieczeństwu ruchu. Zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego polega na stworzeniu takiej sytuacji, która grozi nastąpieniem ujemnych skutków dla ruchu drogowego. Takie skutki wystąpiły w niniejszej sprawie. Zachowanie obwinionego doprowadziło bowiem do zderzenia się dwóch pojazdów.

W przedmiotowej sprawie do kolizji doszło w wyniku niezachowania przez obwinionego należytej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu i nieustąpienia pierwszeństwa pojazdowi znajdującemu się na pasie ruchu, na który zamierzał wjechać.

Zgodnie z przepisem art. 22 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym obwiniony był podczas zmiany pasa ruchu obowiązany zachować szczególną ostrożność, w szczególności upewnić się, czy pasem

ruchu, na który zamierza wjechać nie porusza się inny pojazd; miał obowiązek ustąpić pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który zamierzał wjechać.

Zasadnym jest zatem twierdzenie, iż obwiniony jest sprawcą wykroczenia, a nie jedynie czynu zabronionego. Jego czyn jest bezprawny (narusza normę sankcjonowaną i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalny (realizuje wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karygodny (jest czynem społecznie szkodliwym), jest to również czyn zawiniony przez obwinionego (popełniony w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niego żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż obwinionemu można postawić zarzut, że w czasie swojego bezprawnego, karalnego i społecznie szkodliwego czynu nie dał posłuchu normie prawnej.

Odnosnie wymiaru kary i pozostałych rozstrzygnięć.

Wymierzając karę obwinionemu A. K., Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Stopień społecznej szkodliwości czynu był znaczny. Wpływ na to mają: wartość naruszonego dobra w postaci bezpieczeństwa w komunikacji, sposób działania sprawcy, który poprzez niezachowanie należytej ostrożności spowodował kolizję dwóch samochodów i zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Wymierzając karę Sąd miał równocześnie na uwadze właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, ustabilizowany sposób życia przed popełnieniem wykroczenia. Obwiniony jest osobą niekaraną za przestępstwa i za wykroczenia (k. 67, 116).

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 300 złotych – przy uwzględnieniu wysokości dochodów obwinionego (k. 107) jest sprawiedliwa. Sąd, wymierzając obwinionemu karę, miał na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec niego. Miał także na względzie, aby kara była w odbiorze społecznym sprawiedliwa i zrealizowała cele prewencji ogólnej.

Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 30 zł, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw.

z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach

w sprawach karnych. Ponadto obciążył obwinionego wydatkami postępowania, na które składają się: zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 złotych, ryczałt za badanie zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem elektronicznym (2 x 20 złotych) – na podstawie odpowiednio § 1 pkt 1 oraz § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 118, poz. 1269), a nadto koszty pisemnej opinii biegłego według przedstawionego rachunku (1.338,12 zł – k. 138).